

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΓΓ'.

Φάουστ και ο Μερφιστοφελής πετούσαν τώρα με βοή καθάλα σε μαύρα μαγικά άλογα.

Είχαν πετάξει επάνω από τους βράχους του Μπρόκεν, από τα μαύρα βουνά του Χάρτς και τις άγριες κοιλάδες του "Ελεντ, πέρασαν μέσα στη νύχτα ρεματιές και δάση και πριν χαράξει θρискόντουσαν εμπρός στα τείχη της πολιτείας.

"Εκεί, πλάι στα τείχη της πολιτείας, ήταν και η φυλακές, όπου θρискόταν κλεισμένη η Μαργαρίτα. Ήσαν ένα άγριο φρούριο, με θραεές πόρτες και πολεμιστές, όπου φάλιαζαν κουκουβάγιες κι άλλα νυχτοπούλια. Οι ταξειδιώται τις διέκριναν κατάμαυρες μέσα στο σκοτάδι της νύχτας και τράβηξαν προς

τά εκεί.

Μά πιο μπροστά, καθώς τα άλογα πετούσαν ψηλά, διέκριναν ανθρώπους μαζεμένους στον τόπο της κρεμάλας; ρώτησε ο Φάουστ το συνοδό του, με κάποιο κακό προαισθήμα.

—Δεν ξέρω τί μαγειρεύουν και τί έτοιμάζουν, του άπάντησε με προσοχή η άδιαφορία εκείνου.

Ο Φάουστ έκοψε λίγο την όρημ του αλόγου του, και με κόπο προσπαθούσε να ξεχωρίσει μέσα στο σκοτάδι τους ανθρώπους και τις κινήσεις.

—Γυρνούν επάνω κάτω... ψιθύρισε. Σκύβουν, γέρνουν...

—Μάγισσες είναι και έχουν συνάθροισι, άποκρίθηκε ο Μερφιστοφελής.

—Μάγισσες... Έκανε με δυσπιστία ο Φάουστ. Μά, γιατί ραντίζουν και θυμιάζουν; Τι είναι;

Ο Μερφιστοφελής δεν μπορούσε, δεν ήθελε να του πη την αλήθεια, άν και ήξερε πολύ καλά, ότι εκεί κάτω γίνοντουσαν ή προετοιμασίες για το κρέμασμα της Μαργαρίτας. Κέντρισε μόνο το έλγόν του και έπεε θιαστικός:

—Πάμε... Πάμε!...

Και τα φερωτά άλογα του Σατανά ξαναπήσαν όρημτικά το δρόμο τους προς το κατάμαυρο κάστρο, όπου ήσαν ή φυλακές...

Όταν έφτασαν στις φυλακές, ο Μερφιστοφελής κράτησε την ύπόσχεσι που είχε δώσει στο Φάουστ. Άποκοίμισε τον δεσμοφύλακα και του πήρε τα κλειδιά. Με μιά λάμπα στο χέρι, ώδηγησε τον Φάουστ ανάμεσα στους σκοτεινούς διαδρόμους. Μπρός σε μιά σιδερένια πόρτα, στάθηκε.

—Εδώ είναι! έπεε. Πάρε τα κλειδιά και τί λάμπα και κάνε ό,τι μπορείς. Έγώ θ' άγρυπνώ και τί μαγικά μου άλογα θα είναι έτοιμια!...

Και γύρισε προς την άκρη του διαδρόμου, αφίνοντας μονάχον τον Φάουστ μπρος στην πόρτα του κελλιού.

Έκείνος στάθηκε για μιά στιγμή ακίνητος. Η φρίκη τον είχε κυριεύσει και δεν μπορούσε να σαλέψη το χέρι του. Ο πόθος όλων μαζύ των ανθρώπων εβάραινε την ψυχή του.

—Εδώ!... Έδώ είναι! συλλογιζόταν. Αυτά τα ύγρά τείχη είναι ό τόπος που κατοικεί!... Και ποιά ήταν το κρίμα της; Μιά πλάγι γλυκειά!...

Συγχρόνως καταριόταν και θλασθημοσε τον εαυτό του:

—Κακούργε, έλεγε, να, τρέμεις τώρα να την πλησιάσης, φοβάσαι να την αντίκρυσής! Έμπρός λοιπόν! Όσο άργείς, τόσο γοργότερος φτάνει ο θάνατός!...

Και ξεβαρρύνοντας, έβαλε το κλειδι μέσα στην κλειδωνιά και το γύρισε. Η θραεία σιδερένια πόρτα μισάνοιξε τρίζοντας. Μά την ίδια στιγμή, ένα τρομαχτικό τρελλού τραγούδι ακούστηκε μέσα από το κελλί. Η γνώριμη, αλλά παραλλαγμένη, φωνή της Μαργαρίτας τραγουδούσε:

«Η μάνα μου ή στειγγλα, με σότωσε και πάει, και στον νακό πατέρα μου μ' έδωσε να μ' έρω... Κι' ή άδερφούλα μου ή μικρούλα μου φώναξε τα γογγαλάτα,

σε μιά δροσερή άνοιουλα, κάτω από τα χορτάρα:α... Κι' έγινε άγριο πουλί, μικρό - μικρό, και πάω μακριά πολύ... πετώ! πετώ!...»

Ο Φάουστ άνατρίχιασε.

—Δεν μαντεύει... ψιθύρισε, προβάλλοντας το κεφάλι από το άνοιγμα της πόρτας. Δεν μπορεί να μαντέψη πως ο πολυαγαπημένος της την άκουει, πως άκουει τον κρότο της άλυσσίδας

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον Διάβολο την ψυχή του)

της και τον ψιθύρο που κάνει το άχυρο της στρωμνής της...

Και μήηκε μέσα.

Μά, ο θόρυθος που έκανε, τρώμαξε τη Μαργαρίτα, το φτωχό πλάσμα, για το όποιον ημέραμε πειά ή μέρα του θανάτου και που περιμενε από στιγμή σε στιγμή τον δήμό του. Άναπήδησε, καθώς ήταν άπλωμένη στο άχυρινο στρώμα της και ψιθύρισε άλαφιασμένη, κρύθοντας το πρόσωπό της:

—Άλλοίμονο!... Έρχονται!... Άλλοίμονο, πόσο πικρός είναι ο θάνατος!...

Ο Φάουστ την πλησίασε.

—Σώπα! της έπεε σιγά. Έσοχμα να σε γλυτώσω!

Η Μαργαρίτα άνασηκώθηκε και άποτράβηξε τα χέρια της από το πρόσωπό της που το είχε κρυμμένο. Έπάνω του ήταν ζωγραφισμένη ή φρίκη. Σύρθηκε μπρός του, πεσμένη στα γόνατα, με μπλεγμένα τα χέρια σε μιά στάσι άπελπίστας. Μά τίποτε δεν φανέρωνε πως είχε άναγνωρίσει τον άνθρωπο που άγαπούσε:

—Ά! έκανε, με σακατεμένη φωνή. Λυπήσου τον πόνο μου, άν έχεις καρδιά άνθρωπε!

—Μη φωνάζης! ψιθύρισε ο Φάουστ ξανά. Θα ξυτηήσουν οι φύλακες με τίς φωνές σου!

Έσοχηε κ' έπιασε τις άλυσσίδες της για να τις λύση. Μά ή Μαργαρίτα, μέσα στην άλλοφροσύνη της, νόμιζε πως στο πρόσωπο του άγαπημένου της έβλεπε τον δήμό της.

—Δήμη! φώναζε με σπαρταμό. Μεσάνυχτα είναι ακόμα και ήρθε. Γιατί τόση θία; Λυπήσου με! Δεν άφινες τουλάχιστον να ημερωώση;

Του κάκου ο Φάουστ προσπαθούσε να την καθισουάση, να λύση τις άλυσσίδες της. Η άμοιρη εξακολουθούσε να σπαράζει μπροστά του.

—Άχ! επανελάμβανε μέσα στα άναφυλλητά της. Είμαι τόσο ενα ακόμη! Και να πεθάνω!... Ήμουνη και ώμορφη άλλοτε, και αυτό ήταν ή κατατροφή μου! Ο πολυαγαπημένος μου ήταν κοντά μου, μά τώρα με άφησε και έφυγε μακριά... Το στεφάνι μου είναι σπασμένο, τα λουλούδια σκορπισμένα... Μη με πιάνης τόσο άγρια! Λυπήσου με, τί σου έχω κάνει; Μην έχεις τόσο σκληρή καρδιά. Ποτέ μου δεν σ' έχω ξαναδη άλλοτε!...

Ο Φάουστ δεν άντεχε πειά. Δεν μπορούσε να βλέπη την άγαπημένη του σε τέτοιο σπαρταγιό. Άφησε τις άλυσσίδες και κρέμασε τα χέρια του άπελπισμένος. Η Μαργαρίτα εξακολουθούσε να σπαράζει.

—Είμαι όλη δική σου, δήμει! Έλεγε και έκλαιγε με λυγμούς. Μά, άφησε με πρώτα να θυδάξω το παιδι μου! Όλη τί νύχτα, το έσφιγγα επάνω στην καρδιά μου. Μου το έχουν πάρει για να μεγαλώσουν τον πόνο μου και τώρα λένε πως το έχω σκοτώσει μοναχή μου! Άχ, ποτέ δεν θα ξανάλη πειά ή χαρά μου!... Μου έχουν θυάλει τραγούδια! Τι κακός που είναι ο κόσμος!...

Ένα άγριο βογγητό ξέφυγε από το στήθος του Φάουστ! Το θέαμα που έβλεπε ήταν άνώτερο απ' τις δυνάμεις του. Έπεσε στα πόδια της και άρχισε να κρυσυάζη με άπόνυια:

—Μαργαρίτα, δεν καταλαβαίνεις; Ο άγαπημένος σου είναι εδώ, πεσμένος στα πόδια σου! Θέλω να λύσω και δεσμά σου, Μαργαρίτα!...

Μά και πάλι τίποτε δεν σαλέψε στο μυαλό της δυστυχημένης. Κουρασμένη πειά από το κλάμα, άποχαμένη, γονάτισε κι' αυτή και ένωσε τα χέρια της.

—Ναι, έπεε. Άς προσευχηθούμε! Κύττα! Κάτω απ' αυτά τα σκαλιά, θράζει ή κόλασι! Και το Πνεύμα του Κακού τρίζει άγρυχά τα δόντια του... Τι θόρυθο που κάνει!...

—Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!... κρυσυάζε γοερά ο Φάουστ. Δεν με άναγνωρίζεις λοιπόν;

Και τότε έξασφα, ή κόρη τινάξε πίσω το κεφάλι της, σάν να έπνυθούσε από όδυνηρό λήθαργο. Άνασηκώθηκε γρήγορα και τένωσε με προσοχή το πρόσωπό της, μά όχι προς τον Φάουστ. Που ήταν μπροστά της, αλλά προς την πόρτα.

—Είναι ή φωνή του! φώναξε. Ποιά είναι; Τόν άκουσα να με φωνάζη! Είμαι ελεύθερη! Κανένας δεν μπορεί να με κρατήη! Θέλω να πετάξω στην άγκαλιά του, να γερω επάνω στο στήθος του! Φώναζε: «Μαργαρίτα!», ήταν εκεί, στο κατώφλι! Μεσα στο ούρλιασμα και στη βοή της κόλασης, άνάμεσα στο τρίξιμο των δοντιών και στα γελια των δαιμονών, γνώρισα τη φωνή του, την γλυκειά και την άγαπημένη. Που είναι;...

—Έγώ, εγώ είμαι! κρυσυάζε και πάλι με άγωνία ο Φάουστ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

